

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 083
Бањалука, 09. 12. 2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца З. В. сина Х. из П. - са садашњим пребивалиштем у Л. (Е.), заступа га пуномоћник Ј. Б. адвокат из Б. Л., ул..., против тужених Општине П., затупа је Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника у П., Д. К. и Б. К. из П., ул..., заступа их пуномоћник С. Л., адвокат из П., ул..., ради утврђења ништавости уговора о откупу стана, одлучујући по ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Гж-1866/05 од 18. 09. 2007. године, на сједници одржаној дана 09.12.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Приједору бр. П-418/04 од 01.09.2005. године одбијени су тужбени захтјеви тужиоца да се утврди да је ништав уговор од 21.03.2003. године о откупу стана у згради број 27, у Ул..., у П., закључен између тужене Општине П., као продавца и тужених Д. К. и Б. К., као купаца, затим да се утврди ништавост уписа права сусвојине тужених К. са удјелима од по $\frac{1}{2}$ на том стану у листу број 2836 к.о. П. I, као и хипотеке уписане у корист Фонда... РС и да се тужени обавезу да му тај стан предају у посјед. Обавезан је да у року од 30 дана туженима накнади трошкове поступка и то Општини П. у износу од 1090,00 КМ, а Д. К. и Б. К. у износу од 1578,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. Гж-1866/05 од 18.09.2007. године жалба тужиоца против те првостепене пресуде одбијена је као неоснована, тако да је она у цјелини потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац оспорава законитост те другостепене пресуде због погрешне примјене материјалног права, истичући: да је став нижестепених судова да у вријеме закључења предметног уговора није било спорно његово станарско право на предметном стану „представља повреду материјалног права у смислу члана 9. став 2. Закона о приватизацији државних станова“, јер да је по тим законским одредбама ништав уговор о откупу стана на

којем је спорно станарско право; да је он као „претходни носилац станарског права“ Министарству..., Одсјеку у П. благовремено поднио захтјев да му се тај стан врати у посјед; да је тај захтјев одбијен, као и његова жалба против првостепеног рјешења; да је против другостепеног рјешења у тој управној ствари покренуо управни спор који се води код овог суда под пословним бројем У-630/04 „којој није одлучено; да се другостепени суд позива на правоснажну пресуду Основног суда у Приједору број П-54/05 од 12.05.2005. године, којом је окончан спор о власништву на предметном стану између Општине П. и Јавног фонда... у П., али да је против другостепене пресуде у тој ствари поднио ревизију, која је евидентирана код овог суда под пословним бројем Рев-498/06; да поступци у тим предметима још нису окончани. Предлаже да се обје нижестепене пресуде преиначе тако да се његови тужбени захтјеви усвоје или да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на ревизију нису поднесени.

Размотривши ревизије и побијану пресуду по одредбама члана 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03, 85/03 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), као и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази: да је спорни стан тужилац добио на коришћење рјешењем СИЗ-а... П. број 1387-2/90 од 22.10.1990. године; да је на основу тога рјешења закључио привремени уговор о коришћењу те стамбене јединице у којем стоји да он важи „до окончања судског спора за утврђивање власништва“ (тачка XIII); да је у тај стан одмах уселио и користио га до 1993. године, када је због ратних догађаја на овим просторима отишао у иностранство; да је пресудом Основног суда у Приједору број П-985/91 од 15.11.1993. године окончан спор у правној ствари тужиоца (овдје тужене) Општине П. против СИЗ-а... П., СИЗ-а за..., Основне заједнице... П. и туженог (сада тужилац) З. В., тако да је утврђено да Општина П., има право располагања и давања на коришћење предметног стана, па да се слиједом тога поништавају рјешење о додјели стана тужиоцу (у том спору тужени) и уговор о коришћењу стана којег је он закључио; да је та пресуда постала правоснажна 11.05.1994. године; да је потом тај стан тужена Општина П. дала на коришћење туженој Д. К., која је у њега уселила са својом породицом и закључила уговор о његовом коришћењу дана 02.06.1997. године; да је одлуком Комисије... при Министарству... лица РС, Одсјека у П. број 102/02 од 20.11.2002. године утврђено да је она (Д. К.) законити привремени корисник спорног стана и да испуњава услове да се изврши надовјера тога уговора од стране ОМИ П.; да су након тога, дана 21.03.2003. године Д. К. и њен супруг Б. К. са туженом Општином П. закључили уговор о откупу те стамбене јединице.

Полазећи од тих чињеница, и овај (ревизиони) суд налази да су нижестепени судови правилно судили када су нашли да је тужбени захтјев тужиоца неоснован. Наиме, у вријеме кад су тужени Д. и Б. К. закључили уговор о откупу предметног стана, тужена Д. К. је била носилац станарског права на тој стамбеној јединици. С

друге стране тужиоцу је тај статус престао правоснажношћу напријед наведене пресуде Основог суда у П., која је услиједила прије закључења тога уговора. Из тога даље слиједи да у вријеме закључења уговора о откупу предметног стана, станарско право на њему правно није било спорно, па отуда нема ни основа да се утврди ништавост тог правног посла примјеном одредаба члана 9. став 2. Закона о приватизацији државних станова („Службени гласник Републике Српске“ бр. 11/00, 18/01, 35/01, 47/02, 65/03, 3/04, 70/04, 2/05, 67/05, 118/05 и 70/06).

Чињеница да је након закључења тога уговора услиједило понављање поступка у којем је та пресуда донесена, није од утицаја на његову законитост с обзиром на чињеницу да је и у поновљеном поступку правоснажном пресудом Основног суда у Приједору број П-54/05 од 12.5.2005. године једнако одлучено као и оном од 15.11.1993. године. Наиме та новодонесена пресуда потврђена је другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Гж-1229/05 од 23.02.2006. године, а ревизија против те другостепене пресуде у предмету овог суда број Рев-498/06 одбијена је пресудом од 04. 04.2008. године као неоснована.

И тужба коју је тужилац поднио против другостепеног рјешења Министарства... РС број 05-050-01-29/04 од 26.01.2004. године одбијена је као неоснована пресудом овог суда број У- 630/04 од 13. 02. 2008. године. Притом ваља имати у виду да се у управном поступку није водио спор о станарском праву, већ о захтјеву тужиоца да му се врати посјед предметног стана. Међутим, током поступка утврђено је да је његов статус носиоца станарског прав на тој стамбеној јединици престао како је то напријед наведено, па је отуда отпало и његово право да му се она врати у посјед с обзиром на одредбе члана 14. став 1. Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине („Службени гласник Републике Српске „ број 38/98, 12/99, 31/99, 65/01, 64/02, 39/03 и 96/03).

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоји разлог из чл 240. став 1. тачке 2. ЗПП због којег је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који бе се односили на страначку способност и заступање странака у овом спору, па отуда ревизија тужиоца одбија као неоснована на основу члана 248. ЗПП.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоји разлог из чл 240. став 1. тачке 2. ЗПП због којег је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који бе се односили на страначку способност и заступање странака у овом спору, па отуда ревизија тужиоца одбија као неоснована на основу члана 248.ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић